

Fabianovy verše jsou vodou klidné úzkosti

V edici poezie brněnského nakladatelství Host přibyla nedávno sbírka Lomová pole Petra Fabiana, básníka průrazně svébytného gesta, ztišení a podivně neproklamativního tvaru.

Recenze

Osmadvacetiletý Fabian debutoval vloni knihou básní Dům mezi okny v nakladatelství (H plus H). A už verše z této sbírky daly tušit, kde se nachází těžiště jeho poetiky. To je zjevně riskantním, protože zaručeně nemoderním způsobem osobní existenciální výpovědi mladého „zatvrzelého“ lyrika. Formálně se navíc Fabian drží klasicizujících osmiverší či drobných reflexí, které jsou na hony vzdálené současné tendenci k epizujícímu

vidění či předmětnosti záznamu. Avšak na druhou stranu: narozdíl od mnohých Fabianových vrstevníků, jejichž meditativní básnění je spíše blouznivou, dětsky sebestřednou hrou na moudrost, lze u Fabiana tuto hru plnou anastrof přijmout. To je nakonec, jak trefně poznamenal Ondřej Horák v recenzi této sbírky v Tvaru, stvrzeno už tím, že se k Fabianovým veršům čtenář vrací, aby si utvrdil, co v nich napoprvé nespátřil. A nutno dodat, že se nevrací ani tak kvůli možné nesrozumitelné zaumnosti, jako spíš pro potřebu setrvat v rozklížených, rozmazaných obrazech básní: *Vrány- černé dlaně ticha/ utrhané. -V krčmě tmy/ žárlivý kout zná převozníka/ a na žízeň smrt se pověsí./ Tak čeká anděl, k vodě slétlý,/ než mu rozmě-*

ni...Přijď blíž,/zimo. Břehu není./ Přijď. Oslepiš. Mluvím-li o rozmazanosti, měla bych jedním dechem dodat, že hrany obrazivosti jsou natolik hutné, aby báseň držela pohromadě, rytmem i smyslem sdělovaného.

Fabianovy krátké reflexivní črty mohou upomínat svým směřováním k totální lyrice vliv pozdního, existencialistického Holana. U jednotlivých Fabianových básní nechybí kromě častého uvedení konkrétního místa také datování, čímž evokují deníkovost záznamů. Avšak jakkoliv jsou některé reflexe pozoruhodné metafyzickým přesahem (*Čechy ve tmě..., Válka..., Rozumíš...*), průzračnější, čitelnější a snad proto i lidštetější jsou, myslím, klasicizující dvojverší: *Hnoje zimy nalámané hustě./ Též trsy ví*

to prudké mnutí?/ Prostor schystaný k nepohnutí/ a ke vsi můžeš už jen utéct./ Kde doma...Sílí žebřobití/ teplého vzduchu. Listy zachycený/ cítíš jak žádné doma není,/ a cítíš to slastně. Veni, vidi./

Jako by Fabianovy verše byly ze všeho nejvíc podziimně kalnou vodou klidné úzkosti. Běs je potlačen břehy transcendence, v básních se zjevují křesťanské symboly, tu je obývá anděl, tu zase zavítá Bůh, protože je zima. I přílišný patos je ale uzemněn a právě v té umírněnosti, v obezřetné víře v lyrický výraz je sbírka Petra Fabiana příjemným soustem pro čtenáře. Byť soustem, které se čte nejlépe v šeru a u kamen. **DORA KAPRÁLOVÁ**

Petr Fabian: Lomová pole. vydalo nakladatelství Host v roce 2002. 84 stran.